

Hópárduc

Egyszer volt, hol nem volt, az Üveghegyen túl, az Óperenciás-tengeren innen, a Kerekerdő szélén élt egy fehér macska, akit Hópárducnak hívtak.

Hópárduc valamikor egy tanyán született, 4 testvérével együtt, közönséges házimacskának. Az anyukája adta neki a Hópárduc nevet. Fehér színe miatt azonban minden állat csúfolta őt.

- Jaj, vigyázzunk, csúnyácska érkezik!-kárálták a tyúkok.

- Hú de félünk, hú de félünk! – visították a malacok.

- Hófehérke, kényeske! Menj innen, nem élek ille hófehér macskával!- gágogta a lúd.

- A te kényes bundád nem való a tanyára! – vakkantotta a kutya.

- Kotródj innen, nem játszunk veled! – rikácsolták a tyúkok és el is kergették a tanyáról.

Édesanyja fájó szívvel búcsúzott tőle.

-Menj a Kerekerdőbe, hátha az erdei állatok befogadnak.

Ment-mendegélt szomorúan a cica, az erdő szélén apró csigákkal találkozott.

- Sziasztok, elkergettek az otthonomból, nincs hol aludnom. Lakhatok nálatok? – kérdezte Hópárduc a csigákat.

- Nagyon sajnáljuk, de látod milyen pici házunk van, nem tudunk neked szállást adni.

Így a fehér cica bandukolt tovább. A kerekerdei tisztáson egy csapat azúrlepkével találkozott.

- Sziasztok! – köszönt nekik. Tudnátok nekem szállást adni.

- Sajnáljuk! - suttozták a lepkék. – De a te súlyodat nem bírná el a mi levélházikónk.

Szegény Hópárduc bánatosan ment tovább. Hirtelen egy róka toppant eléje.

- Szia, cicus! Épp téged kereslek. Édesanyád küldött utánad. Gyere, lakj velem a rókavárban!

Így is történt. Hópárduc beköltözött a rókához. Békességben éltek együtt. A fehér cicának néha hiányoztak a testvérei, olyankor a rókával ellátogatott a tanyára.